

Rom 9, 1-2

1 og 2: Jeg taler sannhet i Kristus, jeg lyver ikke, og min samvittighet vitner også sammen med meg i Den Hellige Ånd, at jeg har en stor sorg og stadig nød i mitt hjerte.

Jeg taler sannhet. Nå vil Paulus gi uttrykk for noe som vanskelig vil bli trodd. Derfor begynner han med en høytidelig forsikring. Han påberoper seg Guds og sin egen samvittighets stadfestelse på at han taler sant. Her skal han tale om sin store sorg og stadige nød på grunn av de vantro jødernes ulykkelige tilstand. Og bekymringen hans gikk så langt at han ønsket seg selv "forbannet bort fra Kristus", hvis bare det kunne frelse disse fra deres vantro. Men å tro dette han sier her, møtte to store problemer: For det første var det vanskelig å fatte en slik kjærlighet som den Paulus omtaler her. Og dette var ikke bare vanskelig for de vantro jødene, som så på Paulus som en fiende. Det er vanskelig å fatte for hvem som helst, hvis en tenker etter den grad av kjærlighet det er tale om her; at apostelen til og med "ønsket at han selv var forbannet bort fra Kristus" for om mulig å frelse disse vantro menneskene.

I tillegg var det vanskelig å fatte at han trodde tilstanden var så dramatisk hos et folk som ikke bare hadde så store kjennetegn og nådetilbud som han regner opp her (v. 4-5), men som også hadde "nidkjærhet for Gud" (10: 2). De var ikke likeglade med Gud og hans vilje. Nei, i stor hengivenhet levde de ut sin religion. At et slikt folk skulle være i en så dramatisk, ufrelst tilstand, at apostelen for deres skyld hadde en stor sorg og stadig nød i sitt hjerte - det er noe som selv i dag er umulig å forstå for mange. Men derfor ligger det da også en dyp og viktig lærdom nettopp i dette. Måtte vi derfor huske det vi leser her! Paulus stadfester det, og tar Gud og sin samvittighet til vitner på at han sier sannheten.

Med tilføyelsen i Kristus - "jeg taler sannhet i Kristus" - understreker Paulus at han taler som en som er forenet med Kristus. Han taler i Kristi samfunn og ånd. Slik at det han her forsikrer, var så sant som om Kristus selv hadde uttalt det. Denne påminnelsen om at han talte forenet med Kristus, kunne jo ikke bety noe i deres øyne som ikke trodde på Kristus. Men det viser oss samtidig at apostelen i denne sin alvorlige forsikring har tenkt på de levende Guds barn i Rom. At han så at også disse hadde behov for en så hellig bevitnelse/forsikring. Han innså altså at det han nå ville skrive, det ville være vanskelig å fatte selv for Guds barn. Og han tilføyer ytterligere: jeg lyver ikke. Når Paulus med disse ordene gjentar at det han skriver er sant, som han jo alt ha sagt, vil han understreke sin alvorlige nød for å bli trodd i dette han nå vil si til dem.

Her kan en så med god grunn undres litt, og spørre hva som er grunnen til at Paulus er så opptatt med å bli trodd i det han skal si om sin hjertesorg over jødernes tilstand. Jo, svaret er nok at dette hadde veldig stor betydning for å vekke dem, og modne sinnene deres for å ta imot denne

nødvendige og samtidig hemmelighetsfulle sannheten som dypest sett skal forkynnes her: Dette at menneskene på tross av all sin religiøsitet og all sin nidkjærhet for Gud, er forlatt og går mot en evig fordømmelse - hvis de ikke tror på Kristus, og søker all sin rettferdighet i ham. Og for at de skulle kunne gripe denne viktige sannheten var det nødvendig at de trodde apostelen hadde en slik kjærlighet til det folket som han her sier er forlatt. For at ikke noen skulle tenke at denne hans harde uttalelse var et resultat av iskald vurdering og manglende kjærlighet til dette folket. Men det var også viktig at de trodde at han virkelig så tilstanden blant dette folk så alvorlig som han skildrer den her. Dette er bakgrunnen for at han har et så alvorlig ønske om å bli trodd på det han sier om sin dype sorg over disse brødrene.

Han kommer med ennå en tilføyelse: og min samvittighet vitner også sammen med meg i Den Hellige Ånd. Paulus påberoper seg ikke bare sin samvittighets vitnesbyrd. Han minner også om at han har ikke bare en naturlig samvittighet, som ofte kan bedras, men en samvittighet som er opplyst og helliggjort av Den Hellige Ånd. At han taler under Den Hellige Ånds nåde, lys og sannferdighet. Og hva er det så Paulus forsikrer med så hellige ord? Jo, han sier: at jeg har en stor sorg og stadig nød i mitt hjerte "for mine brødres skyld, mine landsmenn etter kjødet" (v. 3). Og hvorfor denne dype sorg for disse brødrene? Det forklarer Paulus i v. 31: "Israel som jaget etter rettferdighetens lov, har ikke grepet rettferdighetens lov". Og videre, i kap. 10: 3: "Fordi de er uvitende om Guds rettferdighet og søker å bygge opp sin egen rettferdighet, har de ikke underordnet seg Guds rettferdighet". Det er altså dette som er hele grunnlaget for apostelens store sorg og stadige nød i hjertet. Selv om han i troen og håpet har all den trøst og glede han vitner så herlig om i forrige kapittel, så har han altså samtidig en stor sorg og stadig nød i sitt hjerte. Slik er det rette Guds barns hjerte: I den største ro en stadig uro. Fryd i troen - sorg i kjærligheten. I et Guds barns hjerte finnes ikke bare fred og fryd. Gjennom sin tro har ikke Paulus bare hatt den sorgen han vitner om i det sjuende kapitlet. Der han på grunn av sitt eget forderv bryter ut i klage og sukk etter forløsning fra dette dødens legeme. Men han har også en annen stor og stadig nød i hjertet sitt over andres ufrelste tilstand. Slik virker den sanne og levende kjærligheten.

Den som ikke har noen nød for andres ufrelste tilstand, og spesielt for sine brødre etter kjødet, sine landsmenn og sine venner, han kan ikke ha del i Guds natur, for "Gud er kjærlighet". Nøyaktig i samme grad som vi har kledd oss Guds natur, og tror alt det Skriften vitner både om himmelen og om helvete, og om den eneste veien til frelse, - i samme grad uroes vi også av nød og omsorg for at andre må bli frelst. Dette ligger uvilkårlig i sakens natur. Det stadfestes også av Skriften og all erfaring. Og det er nyttig at vi stopper opp for denne sannheten, og prøver vår tro og vår kjærlighet. Men dette at vår omsorg for andres sjeler alltid står i forhold til vår tro og vår kjærlighet, gir oss også forklaringen på det ukjente omfanget av apostelens kjærlighets omsorg, som neste vers vitner om.